

Буває мить якогось потрясіння...

Ліна Костенко

Буває мить якогось потрясіння:
побачиш світ, як вперше у житті
Звичайна хмара, сіра і осіння,
пропише раптом барви золоті.

Стоїш, як стогін, під склепінням казки
Душа прозріє всесвітом очей.
Кричить гілля. З облич спадають маски
З усього світить суть усіх речей.

І до віків благоденська приналежність
переростає в саяво голубе.
Прямим проломом пам'яті в безмежність
уже аж звідти згадуєш себе.